

אותה עליה עליונה נמצאת
מביניהם לעלות. וסוד זה (שיר
השירים ב) תפוח בעצי היער,
ושושנה בין החוחים. זה וזה
צריכים לעלות כאחד ביחוד
שלם. אשרי מי שמקריב קרבנות
אלו, ודאי לרצון לו בעולם הזה
ובעולם הבא.

מצוה ליראה (ח) בדרך כלל
ובדרך פרט. והרי יראה בארנו,
משום שיש על האדם לפחד
מלפני הקדוש ברוך הוא תמיד,
כמו שנאמר (דברים כח) ליראה את
השם הנכבד והנורא הזה את ה'
אלהיך. ובשכיל יראה זו ישמר
בדרךכו. ויראה, מקום הוא
שנקרא יראה, משום ששם
נמצאת יראת הקדוש ברוך הוא,
היא יראת ה' לירא ממנו, וזהו
סוד הפתוב (ויקרא יט) ומקדשי
תיראו. ביראה הזו שרויה מפת
אש, להלקות את הרשעים שלא
שומרים מצוות התורה, ועל זה
בדרך כלל יש לירא.

ואחר כך בדרך פרט, כשיודע
האדם מהי יראת ה', וזוהי יראה
של חביבות, שהיא עקר ויסוד
לאהב את הקדוש ברוך הוא.
(אחר) יראה זו עושה כדי לשמר
כל מצוות התורה, להיות אדם
עבד נאמן לקדוש-ברוך-הוא
כראוי. (יראה)

מצוה (ו) לאהבה, והרי בארנו
אהבת הקדוש ברוך הוא, שצריך
האדם לאהב אותו אהבה רבה
כמו אברהם שאהב את הקדוש
ברוך הוא בכמה אהבות ומסר
אליו גופו ונפשו. מכאן למדנו,
מי שאהב את הקדוש ברוך

הוא, מקיים עשר אמירות מעלה ומטה. ועל זה כל אותם עשרה נסיונות שהתנסה אברהם ועמד
בכלם, כנגד עשר אמירות, כל נסיון היא אמירה, והתנסה באותה אמירה ועמד בה.

ועל זה אותם עשרה נסיונות, ובכלם עמד אברהם, משום שהתקשר ונדבק בימינו של הקדוש
ברוך הוא, שהיא אהבה רבה. מה הטעם נקראת אהבה רבה? משום מי שעומד באהבה הזו,
מתקשר בעולם העליון. אהבת עולם, זה סוד העולם התחתון, שהתקשר בו אהבתו, והכל

ההוא סליקו עלאה אשתכח מבינייהו לאסתלקא. ורזא
דא (שיר השירים ב) תפוח בעצי היער. ושושנה בין
החוחים. דא ודא אצטריך לאסתלקא כחדא ביחודא
שלם. זכאה איהו מאן דקריב קרבנין אליו, ודאי
לרעוא ליה בהאי עלמא ובעלמא דאתי.

פקודא ליראה (ח) בארץ כלל, ובארץ פרט. והא יראה
אוקימנא, בגין דאית עליה דבר נש לדחלא
מקמי קדשא בריך הוא תדיר. כמה דאת אמר, (דברים כח)
ליראה את השם הנכבד והנורא הזה את יי' אלהיך.
ובגין יראה דא, יסתמר בארחוי. ויראה, אתר הוא
דאקרי יראה, בגין דתמן שריא דחלא דקודשא בריך
הוא, איהו יראת יי' לדחלא מגיה, ודא איהו רזא
דכתיב, וממקדשי תיראו בהאי יראה שריא פולסא
דנורא, לאלקאה לזן לחיביבא, דלא נטרין פקודי
אורייתא ועל דא בארץ כלל, אית לדחלא.

ובתר בארץ פרט, כד ידע בר נש מאן איהי יראת יי',
ודא איהו דחלא דחביבותא, דאיהי עיקר ויסודא
למרתם ליה לקודשא בריך הוא. (גמר) האי יראה עביד
לנטרא כל פקודי דאורייתא, למתוי בר נש עבד נאמן
לגבי קדשא בריך הוא פדקא יאות. (יראה)

פקודא (ו) לאהבה, והא אוקימנא רחימו דקודשא
ברוך הוא, דבעי בר נש לרחמא ליה רחימו
סגי כאברהם, דרחים ליה לקודשא בריך הוא בכמה
רחימו, ומסר גופיה ונפשיה לגביה. מכאן אוליפנא,
מאן דרחים ליה לקודשא בריך הוא, איהו מקיים עשר
אמירן עילא ותתא. ועל דא כל אינון עשר נסיוני
דאתנסא אברהם, וקאים בכלהו לקבל עשר אמירן, כל
נסיונא אמירא היא, ואתנסא בההוא אמירא, וקאים
ביה.

ועל דא אינון עשר נסיוני, וכלהו קאים בהו אברהם,
בגין דאתקשר ואתדבק בימינא דקודשא בריך
הוא, דאיהי אהבה רבה. מאי טעמא אקרי אהבה רבה.

הוא, מקיים עשר אמירות מעלה ומטה. ועל זה כל אותם עשרה נסיונות שהתנסה אברהם ועמד
בכלם, כנגד עשר אמירות, כל נסיון היא אמירה, והתנסה באותה אמירה ועמד בה.

ועל זה אותם עשרה נסיונות, ובכלם עמד אברהם, משום שהתקשר ונדבק בימינו של הקדוש
ברוך הוא, שהיא אהבה רבה. מה הטעם נקראת אהבה רבה? משום מי שעומד באהבה הזו,
מתקשר בעולם העליון. אהבת עולם, זה סוד העולם התחתון, שהתקשר בו אהבתו, והכל